

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 826

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 9 septembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 290 din 9 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (5) din Codul penal	2-4	2.649/2.716/1.244. — Ordin al ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri, al ministrului finanțelor publice și al ministrului muncii și protecției sociale privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2020 pentru Societatea CERTEJ — S.A. — filiala Companiei Naționale a Cuprului, Aurului și Fierului „MINVEST” — S.A. Deva	13-15
Decizia nr. 291 din 9 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (în forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013), în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 15 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, și ale art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii	4-8	2.816. — Ordin al ministrului economiei, energiei și mediului de afaceri privind desemnarea Direcției piața internă din cadrul Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri ca unitate de implementare a schemei de ajutor de stat în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2011 privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene, precum și pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind sprijinirea întreprinderilor din sectoarele și subsectoarele expuse unui risc important de relocare ca urmare a transferului costului emisiilor de gaze cu efect de seră în prețul energiei electrice	15-16
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
723. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Dumbrava Roșie, județul Neamț	9		
748. — Hotărâre privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al statului și în administrarea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. a unor mijloace fixe aflate în administrarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor și în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — sucursalele regionale CF Craiova, Timișoara și Constanța, în vederea reutilizării și refolosirii, respectiv scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, după caz	10-12		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 290**

din 9 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (5) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (5) din Codul penal, excepție ridicată de Toma Petru Clișu în Dosarul nr. 614/314/2017/a3 al Judecătoriei Suceava. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.242D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece nu se poate pune semnul egalității între recidiva postcondamnatorie, situație în care pedeapsa nu a fost executată, și cea postexecutorie, situație în care noua infracțiune a fost comisă, deși persoana deja a suportat rigorile unui regim de detenție, fără să se fi îndreptat. Mai mult, reglementarea regimului recidivei aparține politicii penale a statului, încadrându-se în marja sa de apreciere.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 614/314/2017/a3, **Judecătoria Suceava a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. (5) din Codul penal**, excepție ridicată de Toma Petru Clișu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia apreciază că prin dispozițiile de lege criticate se creează un tratament juridic diferit aplicat persoanelor care se află în aceeași situație juridică. Arată că, în cazul recidivei postcondamnatorii [art. 43 alin. (1) din Codul penal], limitele speciale de pedeapsă pentru noua infracțiune (al doilea termen al recidivei) sunt cele prevăzute de norma primară incriminatoare, limite aplicabile și persoanelor nerecidiviste, în timp ce în cazul recidivei postexecutorii, limitele speciale de pedeapsă pentru noua infracțiune sunt în quantum majorat cu jumătate, ca efect al aplicării dispozițiilor art. 43 alin. (5) din Codul penal.

6. Invocă jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, și Decizia nr. 67 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 18 martie 2015, potrivit căreia situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Nesocotirea

principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea normei care instituie un privilegiu ori o discriminare.

7. Apreciază că în cazul dedus judecății nu există niciun criteriu obiectiv și rațional care să justifice diferența de tratament juridic. Astfel, se ajunge la situația în care, deși recidivistul postexecutoriu a săvârșit aceeași infracțiune ca recidivistul postcondamnatoriu, din cauza prevederii legale discriminatorii, recidivistului postexecutoriu i se va aplica o pedeapsă mai mare în ceea ce privește cel de-al doilea termen al recidivei. Susține că atât recidivistul postcondamnatoriu, cât și recidivistul postexecutoriu intră în categoria „recidiviștilor” în sensul legii, neexistând niciun criteriu obiectiv care să permită favorizarea primilor în defavoarea recidiviștilor postexecutorii.

8. Menționează că în cauză este aplicabilă teza referitoare la interzicerea discriminării din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție, având în vedere că textul criticat consacră o discriminare nejustificată. Or, câtă vreme principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, atunci nu există niciun motiv rezonabil pentru aplicarea unei sancțiuni penale suplimentare impuse în mod direct de legiuitor, specifică doar stării de recidivă postexecutorie.

9. **Judecătoria Suceava** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că principiul general al egalității, reglementat de art. 16 din Constituție, se referă la o egalitate juridică formală, și nu la o egalitate de condiții. Cu toate acestea, egalitatea în fața legii și a autorităților publice nu poate implica ideea de uniformizare, în sensul de a aplica tuturor inculpaților același regim juridic, indiferent de situația acestora. Principiul egalității presupune ca la situații egale să se aplice un tratament juridic egal. În același timp presupune și dreptul la diferențiere în tratament juridic, dacă situațiile în care se află cetățenii sunt diferite.

10. Susține că nu există egalitate juridică între un inculpat care a săvârșit o infracțiune în stare de recidivă postexecutorie (care a dovedit că, deși a executat în întregime sau se consideră că a executat în întregime o pedeapsă cu închisoarea mai mare de 1 an, scopul pedepsei aplicate anterior nu a fost atins și a rămas fără finalitate) și un inculpat care a săvârșit o nouă infracțiune în stare de recidivă postcondamnatorie (care nu a început executarea pedepsei definitive aplicate anterior sau se află în executarea pedepsei și care încă nu a parcurs toate etapele pe care le presupune executarea unei pedepse cu închisoarea).

11. Instanța reține că prin excepția de neconstituționalitate invocată se tinde la schimbarea regimului sancționator al recidivei postexecutorii de către Curtea Constituțională, ceea ce excedează competențelor instanței constituționale, în condițiile în care stabilirea limitelor de pedeapsă aplicabile pentru o anumită categorie de inculpați este atributul exclusiv al puterii legislative.

12. În ceea ce privește referirea inculpatului la dispozițiile art. 1 alin. (2) din Constituție, instanța judecătorească apreciază că în motivarea excepției de neconstituționalitate invocate nu a fost precizat din ce perspectivă dispozițiile art. 43 alin. (5) din Codul penal contravin normei constituționale care reglementează că forma de guvernământ a statului român este republica și, în aceste condiții, nu își poate exprima un punct de vedere.

13. Așa fiind, instanța judecătorească susține că dispozițiile art. 43 alin. (5) din Codul penal sunt constituționale în raport cu prevederile art. 16 din Constituție, întrucât acestea nu instituie privilegiu sau discriminări între cetățenii aflați în situații identice. Persoanele care sunt trimise în judecată sau condamnate cu reținerea stării de recidivă postexecutorie se află într-o situație diferită față de cea a altor categorii de inculpați, ceea ce justifică și tratamentul juridic diferențiat.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 43 alin. (5) din Codul penal, cu următorul conținut: „*Dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.*”

18. Autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că dispoziția criticată contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (2), potrivit căruia forma de guvernământ a statului român este republica, și art. 16 referitor la egalitatea în drepturi.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia apreciază, în esență, că există o discriminare, din perspectiva sancționării, între persoanele care au săvârșit o infracțiune în stare de recidivă postcondamnatore și cele care au săvârșit o infracțiune în stare de recidivă postexecutorie.

20. Plecând de la aceste premise, Curtea observă că în jurisprudența sa a constatat că egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceleiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat (Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005).

21. Prin urmare, Curtea a constatat în mod constant în jurisprudența sa că principiul egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994; Decizia nr. 545 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 6 iulie 2011).

22. În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați

în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, și prin Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*).

23. Totodată, prin Hotărârea din 6 aprilie 2000, pronunțată în Cauza *Thlimmenos contra Greciei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a exista justificări obiective și rezonabile, ci și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără a exista justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite.

24. Așa fiind, Curtea observă că, spre deosebire de art. 32 din Codul penal din 1969, potrivit căruia prin pluralitate de infracțiuni se înțelege concurs de infracțiuni sau recidivă, în actuala reglementare, potrivit art. 35 și următoarele, legiuitorul a stabilit trei forme ale pluralității de infracțiuni reținute în doctrina penală și confirmate de practica judiciară, și anume concursul de infracțiuni, recidiva și pluralitatea intermediară (Decizia nr. 699 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 15 februarie 2018, paragraful 23).

25. În jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 284 din 28 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 17 aprilie 2006, și Decizia nr. 754 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011, Curtea a reținut că recidiva, fiind o formă a pluralității de infracțiuni, presupune săvârșirea de către aceeași persoană a uneia sau a mai multor infracțiuni după ce acea persoană fusese definitiv condamnată pentru o altă infracțiune. Existența unei condamnări penale, în disprețul căreia făptuitorul perseverează pe calea infracțiunii, sau executarea unei pedepse de o anumită gravitate, care s-a dovedit ineficientă față de el, creează prezumția unui ridicat grad de pericol social al infractorului recidivist. Starea de pericol, care rezultă din dovada ineficienței avertismentului primit prin condamnarea definitivă și mai ales din dovada ineficienței executării pedepsei anterioare, face ca infractorul recidivist să se individualizeze în criminologie ca o figură aparte, care ridică probleme specifice în lupta pentru reeducarea lui și pentru realizarea scopurilor urmărite prin pedeapsă. Aceste probleme specifice au impus ca necesară reglementarea instituției recidivei prin stabilirea cu exactitate a condițiilor de existență a stării de recidivă și a consecințelor pe care ea le antrenează.

26. În noul Cod penal, cadrul legal ce reglementează instituția recidivei se regăsește în dispozițiile art. 41—43, tratamentul sancționator al acesteia fiind reglementat în art. 43. Astfel, recidiva există în cazul infracțiunilor comise de persoana fizică atunci când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an sau după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa detențiunii pe viață și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare ori detențiunea pe viață.

27. Din modul de reglementare a instituției recidivei se constată că normele penale au în vedere recidiva postcondamnatore și recidiva postexecutorie. Tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii în cazul persoanei fizice se întemeiază pe sistemul cumului aritmetic al pedepselor, iar cel al recidivei postexecutorii în cazul persoanei fizice se realizează prin majorarea legală a limitelor speciale de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea comisă în stare de recidivă (închisoare sau amendă), cu jumătate, sub rezerva limitei inerente constând în maximumul general al respectivei categorii de pedeapsă.

28. Pe de altă parte, Curtea observă că nu primul termen al recidivei are relevanță în stabilirea tratamentului sancționator al recidivei, ci, în raport cu data săvârșirii noii infracțiuni (al doilea termen al recidivei), se va face distincția între recidiva postcondamnatore și cea postexecutorie, producându-se și efectele cu privire la sancțiune.

29. Astfel, există recidivă postcondamnatorie pentru persoana fizică atunci când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an ori la pedeapsa detențiunii pe viață, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea de un an sau mai mare ori detențiunea pe viață.

30. De asemenea, există recidivă postexecutorie pentru persoana fizică atunci când, după executarea unei pedepse cu închisoarea mai mare de un an ori a pedepsei detențiunii pe viață, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea de un an sau mai mare ori detențiunea pe viață.

31. Așa fiind, este evident că din perspectiva săvârșirii noii infracțiuni (element esențial în stabilirea regimului sancționator)

persoanele ce se regăsesc în stare de recidivă postcondamnatorie se află într-o situație diferită de cele ce se regăsesc în stare de recidivă postexecutorie, regimul sancționator diferit aplicabil celor două categorii fiind astfel pe deplin justificat.

32. De altfel, instanța de contencios constituțional a statuat că norma care stabilește recidiva postexecutorie nu se referă la drepturi de natura celor reglementate de art. 16 din Constituție, privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ci la conduita condamnatului (care săvârșește o nouă infracțiune) după executarea unei pedepse cu închisoarea mai mare de un anumit quantum prevăzut de lege. Săvârșirea unei noi infracțiuni cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, este sancționată conform prevederilor legale, iar acest tratament penal se aplică tuturor condamnaților recidiviști (Decizia nr. 284 din 28 martie 2006, precitată).

33. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 43 alin. (5) din Codul penal nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției, urmând să respingă excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Toma Petru Clișu în Dosarul nr. 614/314/2017/a3 al Judecătorei Suceava și constată că dispozițiile art. 43 alin. (5) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Suceava și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 291

din 9 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (în forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013), în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 15 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, și ale art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (în forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013), în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 15 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, și ale art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, în Dosarul

nr. 550/118/2017 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.270D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 750 din 21 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 3 februarie 2020, paragraful 13. În continuare, în ceea ce privește critica potrivit căreia se creează o situație inechitabilă între părți din perspectiva stabilirii prejudiciului, susține că plata prejudiciului, astfel cum acesta a fost calculat de partea civilă până la primul termen de judecată, și aplicarea cauzei de reducere a pedepsei sunt corelative recunoașterii vinovăției pe latură penală, care se face referitor la întreaga faptă penală, iar nu doar cu referire la anumite aspecte ale acesteia. Astfel, dispozițiile criticate, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, sunt în deplin acord cu prevederile Constituției.

4. În ceea ce privește sintagma „acoperă integral pretențiile părții”, arată că instanța de contencios constituțional a statuat deja că Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, este lămuritoare din perspectiva interpretării și aplicării acesteia. Invocă Decizia nr. 179 din 28 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 20 mai 2019, și Decizia nr. 258 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 19 august 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 4 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 550/118/2017, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (în forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013), în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 15 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, și ale art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii**, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, cu ocazia soluționării unui apel în materie penală.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța judecătorească apreciază că dispozițiile criticate, în maniera în care sunt interpretate de Înalta Curte de Casație și Justiție, intră în contradicție cu prevederile constituționale ce reglementează standardele de claritate și predictibilitate a legii și cu cele ce stabilesc standardele de protecție și garantare a exercitării dreptului la un proces echitabil.

7. Arată că, în esență, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut în Decizia nr. 9 din 15 martie 2017 că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 se raportează la „prejudiciul cauzat”, întinderea în timp a posibilității de aplicare a cauzei de

nepedepsire cu caracter personal fiind limitată până la primul termen al judecății. Pe de altă parte, prin Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, referitor la art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, că, deși repararea prejudiciului material și moral se face potrivit legii civile, în cazul particular al prejudiciului material izvorât din sesizarea unei fapte ilicite incriminate ca o infracțiune de evaziune fiscală, dispozițiile generale privind răspunderea civilă delictuală, sistematizate în prevederile art. 998 din Codul civil din 1864, nu sunt aplicabile, fiind aplicabile prevederile cu caracter fiscal/procesual fiscal conținute de Codul fiscal și Codul de procedură fiscală. Astfel, prejudiciul material generat de săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală este determinat potrivit normelor specifice ce reglementează nașterea și administrarea creanței fiscale, norme ce nu respectă principiul egalității între părțile unui raport juridic civil, fiind adecvate raporturilor de autoritate administrative dintre stat (autorități publice centrale și autorități publice locale) și contribuabil, creanța fiscală născându-se dintr-un fapt licit (săvârșirea operațiunii impozabile), fiind inechitabil a se prelua ca prejudiciu, în cadrul unui raport cu părți diferite, izvorât din alt fapt generator, caracterizat de ilicite și vinovăție sub forma intenției directe sau indirecte.

8. Această contradicție este caracteristică tipologiei generale a cauzelor penale în care persoana juridică, în premisele fiscale ale declanșării procesului penal, în mod exclusiv are calitatea de contribuabil, iar acțiunea civilă accesorie acțiunii penale având ca obiect tragerea la răspundere penală pentru săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală este îndreptată în mod neexclusiv și asupra unei persoane fizice ce nu a avut calitatea de contribuabil.

9. Folosirea, în aplicarea art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, a dispozițiilor unei legi nepenale ce nu reglementează în mod specific răspunderea civilă delictuală — singura ce poate fi analizată în mod accesoriu acțiunii penale — numai limitat la cauzele de evaziune fiscală este inechitabilă și dificil de aplicat în mod judicios în spețele concrete, chiar din cauza modului în care este obligatoriu a fi interpretat și aplicat textul anterior menționat.

10. Noțiunea de „obligație fiscală datorată” nu poate fi uzitată decât în procesele judiciare având ca obiect încălcarea unor raporturi juridice fiscale, fiind limitată la părțile acestor raporturi, respectiv contribuabili sau persoane chemate să răspundă pentru neplata în termen a creanțelor fiscale.

11. De asemenea, art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013, în interpretarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, creează probleme concrete de aplicare, generate de formularea sintagmei „prejudiciu cauzat”. Aceasta se interpretează în raport cu momentul în care inculpatul poate să achite acest prejudiciu (primul termen de judecată) ca fiind de fapt prejudiciul afirmat de partea civilă, statul român, printr-o autoritate publică centrală sau locală, fără ca în prealabil să se stabilească în mod cert existența și limitele prejudiciului, printr-o cercetare judecătorească urmată de o hotărâre care să constate prejudiciul. Astfel, acesta nu este constatat, ci doar afirmat, în limitele disponibilității de voință și a bunei-credințe a titularului acțiunii civile.

12. Fiind o cauză de nepedepsire cu caracter personal, pentru inculpatul persoană fizică (cu vocație la acest beneficiu), care nu a avut calitatea de contribuabil, se creează o situație inechitabilă atât în raport cu contribuabilul, cât și cu partea civilă,

cel dintâi fiind obligat să își determine personal și neoficial nivelul sumei pe care ar trebui să o plătească până la primul termen de judecată, inclusiv în ceea ce privește accesoriile obligației fiscale principale, al căror mod de calcul este caracterizat de tehnicitate, fiind supus riscului de a nu autodetermina corect prejudiciul datorat/cauzat pretins și astfel de a nu beneficia de efectele cauzei de nepedepsire sau de atenuare a răspunderii penale.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (în forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013) și ale art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, și, respectiv, prin Decizia nr. 9 din 15 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. Legea nr. 241/2005 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. Dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au fost modificate prin art. 79 pct. 2 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Potrivit art. 104 din Legea nr. 255/2013, cu excepția acestui articol și a art. 23 alin. (5) și (6), care intră în vigoare la 30 decembrie 2013, celelalte dispoziții ale legii intră în vigoare la data de 1 februarie 2014, ulterior datei indicate de instanța judecătorească. Astfel, dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 10 din Legea nr. 241/2005, forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013: „(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții

este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.

(2) Dispozițiile prevăzute la alin. (1) nu se aplică dacă făptuitorul a mai săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege într-un interval de 5 ani de la comiterea faptei pentru care a beneficiat de prevederile alin. (1).”;

— Art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală: „Repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor legii civile.”;

— Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 19 din Codul de procedură penală stabilește:

În cauzele penale având ca obiect infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute în Legea nr. 241/2005, instanța, soluționând acțiunea civilă, dispune obligarea inculpatului condamnat pentru săvârșirea acestor infracțiuni la plata sumelor reprezentând obligația fiscală principală datorată și la plata sumelor reprezentând obligațiile fiscale accesorii datorate, în condițiile Codului de procedură fiscală.”;

— Decizia nr. 9 din 15 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală: „Stabilește că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare până la data de 1 februarie 2014, reglementează o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter personal.”

17. Instanța judecătorească apreciază că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 1 alin. (5) referitor la principiul clarității și previzibilității legii, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (în forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013), în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 15 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Curtea observă că instanța judecătorească ajunge la concluzia neconstituționalității textului, plecând de la premisa că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin pronunțarea Deciziei nr. 9 din 15 martie 2017, a introdus în ansamblul legislativ și, implicit, în sfera de aplicare a legii de către instanțele judecătorești sintagma „prejudiciu cauzat”.

19. Din examinarea Deciziei nr. 9 din 15 martie 2017 rezultă că analiza Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a avut în vedere să stabilească dacă dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 (în forma în vigoare până la 1 februarie 2014) reglementează în alin. (1) o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter real sau personal.

20. Raportarea analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală la elemente ce țin de „prejudiciul cauzat” (precum acoperirea acestuia, momentul reparării prejudiciului etc.) se circumscrie stabilirii naturii juridice a instituțiilor reglementate de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 (cauze de

nepedepsire/reducere a pedepselor) și a caracterului real sau personal al acestor cauze, iar nu la reglementarea unui criteriu nou ce ar trebui avut în vedere de instanțele judecătorești în momentul aplicării legii.

21. Pe de altă parte, sintagma „prejudiciu cauzat” este utilizată chiar de legiuitor în cuprinsul dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005. Astfel, analiza și interpretarea acestor dispoziții de către Înalta Curte de Casație și Justiție în contextul pronunțării Deciziei nr. 9 din 15 martie 2017 nu pot fi dissociate de raportarea la „prejudiciul cauzat” în condițiile în care însuși legiuitorul utilizează această sintagmă.

22. În ceea ce privește celelalte critici de neconstituționalitate, Curtea observă că a statuat că dreptul la reducerea limitelor de pedeapsă prevăzut de dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 nu este un drept fundamental (a se vedea Decizia nr. 320 din 17 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 18 august 2016).

23. De asemenea, prin Decizia nr. 318 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 mai 2006, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 241/2005, statuând că, în temeiul art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, legiuitorul este liber să stabilească un regim sancționator în vederea recuperării prejudiciului cauzat prin faptele incriminate ca infracțiuni. În aplicarea acestui text constituțional, legiuitorul a reglementat, în art. 10 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, o cauză de reducere a pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită, în situația în care în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul/suspectul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat. Aceasta constituie o măsură de politică penală determinată de specificul infracțiunilor de evaziune fiscală, respectiv de necesitatea recuperării, cu celeritate, a sumelor datorate bugetului general consolidat, și nu este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil.

24. Astfel, faptul că de reducerea limitelor pedepsei prevăzute de lege beneficiază numai suspectul ori inculpatul care acoperă integral prejudiciul cauzat, în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, nu are semnificația îngrădirii accesului liber la justiție. Cel în cauză are posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești, în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, și de a beneficia de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește latura civilă a cauzei, în deplină concordanță cu imperativele dreptului la un proces echitabil.

25. Cu același prilej, Curtea a reținut că, în fața instanței de judecată, partea interesată are deplina libertate să demonstreze existența sau inexistența, respectiv întinderea prejudiciului, după caz, instanța urmând ca, în temeiul competenței sale constituționale, astfel cum este consfințită aceasta de prevederile art. 126 din Legea fundamentală, să decidă în cauză, pe baza probelor administrate, și asupra laturii civile. Așa fiind, Curtea a reținut că nu pot fi reținute susținerile potrivit cărora textul de lege ar avea drept consecință imposibilitatea cenzurării de către instanțele de judecată a deciziilor luate de organele de urmărire penală, în ceea ce privește latura civilă a cauzei, respectiv crearea posibilității unor plăți nedatorate către bugetul de stat.

26. Totodată, prin Decizia nr. 802 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, Curtea, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 241/2005, a statuat că principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat. În același sens sunt și Decizia nr. 1.053 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, Decizia nr. 1.594 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 15 ianuarie 2010, și Decizia nr. 1.564 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 2 februarie 2011.

27. De asemenea, prin Decizia nr. 1.152 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 6 februarie 2008, Curtea a constatat că textul de lege nu are drept consecință imposibilitatea cenzurării de către instanțele de judecată a deciziilor luate de organele de urmărire penală, în ceea ce privește latura civilă a cauzei, respectiv crearea posibilității unor plăți nedatorate către bugetul de stat.

28. De asemenea, prin Decizia nr. 1.084 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, și Decizia nr. 1.594 din 26 noiembrie 2009, precizată, Curtea a statuat că cuantumul prejudiciului cauzat este cel care rezultă din actele dosarului, și anume din rechizitoriul sau din actele financiar-contabile existente la dosar. Nu se poate susține că prejudiciul cauzat ar avea un cuantum variabil în funcție de pretențiile pe care le avansează partea civilă la diferite termene de judecată și de modalitatea de calcul al acestora pe care o adoptă partea civilă. De asemenea, se reține că stabilirea *in concreto* a prejudiciului cauzat aparține în faza de urmărire penală procurorului de caz.

29. Pe de altă parte, prin Decizia nr. 179 din 28 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 20 mai 2019, Curtea a reținut că, dată fiind natura infracțiunilor prevăzute de art. 8 și art. 9 din Legea nr. 241/2005, la care face trimitere art. 10 din aceeași lege, în aceste cauze parte civilă este întotdeauna statul român, iar, dacă partea civilă mărește sau micșorează întinderea pretențiilor și ulterior primului termen de judecată, până la terminarea cercetării judecătorești în primă instanță, nu înseamnă că textul legal criticat este lipsit de eficacitate, deoarece o eventuală mărire a acestor pretenții trebuie, pe de o parte, dovedită și, pe de altă parte, posibilitatea instanței de a face aplicarea art. 10 alin. (1) este condiționată numai de acoperirea pretențiilor părții civile astfel cum au fost ele exprimate și stabilite până la primul termen de judecată.

30. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, Curtea reține că instanța judecătorească apreciază că prin pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a Deciziei nr. 17 din 5 octombrie 2015 se încalcă prevederile constituționale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii.

31. Referitor la principiul clarității și previzibilității legii, atât instanța de la Strasbourg, cât și instanța de contencios constituțional au reținut că, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Decizia nr. 781 din 5 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 28 februarie 2018; Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris*

împotriva Ciprului, paragraful 141, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

32. Pe de altă parte, Curtea Constituțională a constatat că scopul căii de atac a recursului în interesul legii nu este acela de creare a unor norme de drept, ci interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul țării de către Înalta Curte de Casație și Justiție, care se pronunță exclusiv asupra chestiunilor de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești (Decizia nr. 851 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 5 august 2010).

33. În ceea ce privește Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, Curtea reține că prin aceasta Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a statuat că în cauzele penale având ca obiect infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute în Legea nr. 241/2005, instanța, soluționând acțiunea civilă, dispune obligarea inculpatului condamnat pentru săvârșirea acestor infracțiuni la plata sumelor reprezentând obligația fiscală principală datorată și la plata sumelor reprezentând obligațiile fiscale accesorii datorate, în condițiile Codului de procedură fiscală.

34. Or, se poate constata că Înalta Curte de Casație și Justiție a avut în vedere, pe de o parte, strict infracțiunile reglementate de Legea nr. 241/2005, iar, pe de altă parte, instanța supremă s-a referit la toate infracțiunile incriminate de acest act normativ. Astfel, interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție se aplică în toate cauzele penale având ca obiect infracțiunile de evaziune fiscală prevăzute în Legea nr. 241/2005, fără a putea afirma că aceasta este confuză, imprecisă și imprevizibilă.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, în Dosarul nr. 550/118/2017 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale (în forma în vigoare la data de 30 noiembrie 2013), în interpretarea dată prin Decizia nr. 9 din 15 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, și ale art. 19 alin. (5) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată prin Decizia nr. 17 din 5 octombrie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea stemei comunei Dumbrava Roșie,
județul Neamț**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Dumbrava Roșie, județul Neamț, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei comunei Dumbrava Roșie, județul Neamț, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

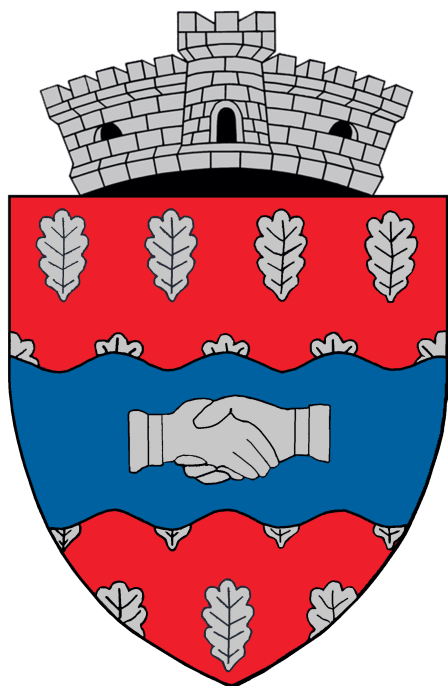
Contrasemnează:
p. Ministrul lucrărilor publice,
dezvoltării și administrației,
Augustin-Cătălin Iapă,
secretar de stat

București, 27 august 2020.
Nr. 723.

ANEXA Nr. 1*)

ANEXA Nr. 2

STEMA
comunei Dumbrava Roșie, județul Neamț

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Dumbrava
Roșie, județul Neamț

Descrierea stemei

Stema comunei Dumbrava Roșie, județul Neamț, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tipărit prin două fascii undate.

Câmp pe fond roșu, presărat cu frunze de stejar din argint, o fascie undată azur, încărcată cu o credință din argint.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Semnificația corectă a celor două mâini împreunate cu o fascie undată albastră este „fascia undată” și face referire la numele satului Izvoare, iar credința din argint face referire la însurăteii a căror împrumovărire a stat la baza fondării satului Dumbrava Roșie.

Coroana murală de argint cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al statului și în administrarea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. a unor mijloace fixe aflate în administrarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor și în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — sucursalele regionale CF Craiova, Timișoara și Constanța, în vederea reutilizării și refolosirii, respectiv scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, după caz**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 288 și 361 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și în conformitate cu art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 32/2007 privind reglementarea unor aspecte legate de modernizarea și reabilitarea unor părți din infrastructura feroviară publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 178/2008, cu modificările ulterioare, și cu art. 864 și 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al statului și în administrarea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. a unor mijloace fixe aflate în administrarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor și în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — sucursalele regionale CF Craiova, Timișoara și Constanța, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Trecerea în domeniul privat al statului se face în vederea reutilizării și refolosirii, respectiv scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, după caz, a mijloacelor fixe prevăzute la art. 1, în condițiile legii. Compania Națională de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. își va actualiza corespunzător datele din evidența contabilă.

Art. 3. — Ministerul Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor și Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor, infrastructurii
și comunicațiilor,
Lucian Nicolae Bode
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

DATELE DE IDENTIFICARE
ale mijloacelor fixe — fără terenuri — aflate în administrarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii
și Comunicațiilor și în concesiunea Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A. — sucursalele regionale CF Craiova, Timișoara
și Constanța care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al statului în vederea reutilizării
și refolosirii, respectiv scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, după caz

CS MT: 136333330
 CUI CNCF „C.F.R.” — S.A.: R 11054529

Nr. crt.	Nr. MF.	Cod de clasificare	Denumire	Date de identificare		Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)	Situția juridică		Situția juridică actuală	Tip bun
				Descriere tehnică (pe scurt)	Vecinătăți (după caz, pe scurt)			Adresa	Baza legală		
0	1	2	3	4	5	7	8	9	10	11	12
SRCF Craiova											
1	147780 TOTAL parțial	8.10.01	Limii ferate de circulație și aparate de cale, interoperabile	Nr. aparate de cale echivalente = 3 buc. (aparatele de cale numerele 14, 16 și 22, stația de cale ferată Pitești) CF nr. 84854	Sucursalele regionale CF Timișoara, Brașov, București	1998	354,00	Hotărârea Guvernului nr. 581/1998, cu modificările și completările ulterioare	concesionate	concesionate	imobil
SRCF Timișoara											
2	147798 TOTAL parțial	8.10.07	Instalații fixe de siguranță și de conducere operativă a circulației feroviare, interoperabile	Nr. instalații CED = 2 buc. (Instalații de centralizare electrodinamică CED stațiile de cale ferată Lugoj și Caransebeș)	Sucursalele regionale CF Cluj, Brașov, Craiova	1998	76.128,00	Hotărârea Guvernului nr. 581/1998, cu modificările și completările ulterioare	concesionate	concesionate	imobil
SRCF Constanța											
3	147858 TOTAL parțial	8.10.07	Instalații fixe de siguranță și de conducere operativă a circulației feroviare, interoperabile	Ansamblul de echipamente mecanice, electrice, electronice și de tehnică de calcul; ansamblul de echipamente electromecanice; instalațiile automate; moderatoarele de viteză; liniile de contact cu toate instalațiile aferente, instalațiile din substațiile de tracțiune electrică, posturile de secționare și subsecționare, posturile de translație, instalațiile de lumină și forță cu toate anexele acestora, clădirile destinate exclusiv pentru acestea Nr. clădiri = 1 buc. (clădire CED halta Dâlga)	Sucursalele regionale CF Galați, București	1998	173.725,02	Hotărârea Guvernului nr. 581/1998, cu modificările și completările ulterioare	concesionate	concesionate	imobil

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
4	147860 TOTAL parțial	8.10.10	Alte instalații și clădiri aferente infrastructurii feroviare, interoperabile	<p>Instalații și clădiri aferente infrastructurii feroviare publice, altele decât cele prevăzute în anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 581/1998, cu modificările și completările ulterioare, care servesc exclusiv infrastructurii feroviare publice Nr. cabine = 1 buc. (cabină stația de cale ferată Palas, suprafața construită = 12,7 mp, suprafața desfășurată = 12,7 mp, suprafața utilă = 8,8 mp) CF nr. 242464</p>				286,01				
5	147861 TOTAL parțial	8.10.10	Alte instalații și clădiri aferente infrastructurii feroviare, neinteroperabile	<p>Instalații și clădiri aferente infrastructurii feroviare publice, altele decât cele prevăzute în anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 581/1998, cu modificările și completările ulterioare, care servesc exclusiv infrastructurii feroviare publice Nr. cabine = 1 buc. (cabină stația de cale ferată Constanța Mărfuri) CF nr. 245718</p>				98,89				

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL
ECONOMIEI, ENERGIEI
ȘI MEDIULUI DE
AFACERI
Nr. 2.649
din 5 august 2020

MINISTERUL
FINANȚELOR PUBLICE
Nr. 2.716
din 2 septembrie 2020

MINISTERUL MUNCII ȘI
PROTECȚIEI SOCIALE
Nr. 1.244
din 12 august 2020

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2020 pentru Societatea CERTEJ — S.A. — filiala Companiei Naționale a Cuprului, Aurului și Fierului „MINVEST” — S.A. Deva

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri, ale art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 81/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale, cu completările ulterioare,

ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri, ministrul finanțelor publice și ministrul muncii și protecției sociale emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2020 pentru Societatea CERTEJ — S.A. — filiala Companiei Naționale a Cuprului, Aurului și Fierului „MINVEST” — S.A. Deva, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei,
energiei și mediului
de afaceri,
Virgil-Daniel Popescu

Ministrul finanțelor
publice,
Vasile-Florin Cițu

Ministrul muncii
și protecției sociale,
**Victoria Violeta
Alexandru**

MINISTERUL ECONOMIEI, ENERGIEI ȘI MEDIULUI DE AFACERI

Societatea CERTEJ — S.A. — Filiala Companiei Naționale a Cuprului, Aurului și Fierului „MINVEST” — S.A. Deva

Str. Principală nr. 89, Certeju de Sus, județul Hunedoara

Cod unic de înregistrare: RO 14271549

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI PE ANUL 2020

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2020 - mii lei-
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.6)	1	424
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	424
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.6=Rd.7+Rd.19)	6	140
	1	Cheltuieli de exploatare (Rd7= Rd8+Rd9+Rd10+Rd18)	7	140
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	8	36
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	9	
		C. cheltuieli cu personalul (Rd10=Rd11+Rd14+Rd16+Rd17)	10	100
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.12+Rd.13)	11	45
		C1 ch. cu salariile	12	44
		C2 bonusuri	13	1
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	14	
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	15	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	16	54
		C5 cheltuieli cu contributiile datorate de angajator	17	1
		D. alte cheltuieli de exploatare	18	4
	2	Cheltuieli financiare	19	
	3	REZULTATUL BRUT (profit/pierdere) Rd20= Rd1-Rd6	20	284
III		IMPOZIT PE PROFIT CURENT	21	
IV		IMPOZIT PE PROFIT AMANAT	22	
		VENITURI DIN IMPOZITUL PE PROFITUL AMANAT	23	
		IMPOZITUL SPECIFIC UNOR ACTIVITATI , ALTE IMPOZITE NEPREZENTATE LA ELEMENTELE DE MAI SUS	24	
			25	
V		PROFITUL/PIERDEREA NETA A PERIOADEI DE RAPORTARE(RD26= Rd20-Rd21-Rd22+Rd23-Rd24-Rd25)	26	284
	1	Rezerve legale	27	14
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	28	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	29	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	30	270
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	31	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 27, 28, 29,30,31(Rd32= Rd26-(Rd27la Rd31)> = 0)	32	
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	33	
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	34	
		a) - dividende convenite bugetului de stat	35	
		b) - dividende convenite bugetului local	36	
		c) - dividende convenite altor acționari	37	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.33 - Rd.34 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	38	
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	39	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	40	
	a)	cheltuieli materiale	41	
	b)	cheltuieli cu salariile	42	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2020 - mii lei-
0	1	2	3	4
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	43	
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	44	
	e)	alte cheltuieli	45	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	46	3
	1	Alocații de la buget	47	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	48	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	49	
X		DATE DE FUNDAMENTARE		
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	50	1
	2	Nr.mediu de salariați total	51	1
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	52	3.750
	4	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natura salariala,recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat	53	3.750
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	54	424
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculata cf. Legii anuale a bugetului de stat	55	424
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	56	
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	57	330
	9	Plăți restante	58	16.800
	10	Creanțe restante	59	632

MINISTERUL ECONOMIEI, ENERGIEI ȘI MEDIULUI DE AFACERI

O R D I N

privind desemnarea Direcției piața internă din cadrul Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri ca unitate de implementare a schemei de ajutor de stat în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2011 privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene, precum și pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind sprijinirea întreprinderilor din sectoarele și subsectoarele expuse unui risc important de relocare ca urmare a transferului costului emisiilor de gaze cu efect de seră în prețul energiei electrice

În baza prevederilor art. II alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2011 privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene, precum și pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind sprijinirea întreprinderilor din sectoarele și subsectoarele expuse unui risc important de relocare ca urmare a transferului costului emisiilor de gaze cu efect de seră în prețul energiei electrice, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 10 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se desemnează Direcția piața internă din cadrul Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri ca unitate de implementare a schemei de ajutor de stat în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 81/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2011 privind stabilirea cadrului instituțional și autorizarea Guvernului, prin Ministerul Finanțelor Publice, de a scoate la licitație certificatele de emisii de gaze cu efect de seră atribuite României la nivelul Uniunii Europene, precum și pentru instituirea unei scheme de ajutor de stat privind sprijinirea întreprinderilor din sectoarele și subsectoarele expuse unui risc important de relocare

ca urmare a transferului costului emisiilor de gaze cu efect de seră în prețul energiei electrice, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul modificării ulterioare a structurii organizatorice a Ministerului Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri, responsabilitățile aferente structurii prevăzute la alin. (1), desemnată ca unitate de implementare, sunt îndeplinite de structura care preia atribuțiile acesteia.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, orice dispoziții contrare își încetează aplicabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri,
Virgil-Daniel Popescu

București, 2 septembrie 2020.
Nr. 2.816.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

